

MANTANA 4

Občasník pro individua a individuality
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 13, číslo 4

duben 2010

ÚVODNÍK

Je neděle brzy ráno, přes stáhnuté rolety zahlednu proužky slunce. Vstát z matračky je rozhodnutím vteřiny, rychle na sebe cyklo věci. Venku mi po mrazivé noci trochu tuhne úsměv, ale i tak se nadšeně vydávám na Jedlák, Tanich, kdo jak chce. Asi za půl hodky stojím ve Vysoké peci, kde ta sranda začíná. Jedlák je pro některé mé kamarády pojem, já nejsem výjimkou. Vždycky ho rád navštívím. Jsou zde skály, klid, vůně lesa a také cesta až na vrchol. Po ní se vydávám a čeká mě 500 metrů převýšení. Jarní neforma mě kope do plic a úsměv nechávám někde na úpatí. Šlapu šlapu, dokonce někdy i sesednu, ale pořád stoupám. Když už nemůžu, tak si vzpomenu na včerejší hlášku Svinči, něco o mé postavě stěhováka a zase můžu. Nakonec ještě mojí vůli prověří závěrečný stoupák před vysílačem. Doplazím se k nejvyššímu bodu, nabírám kyslík do plic, hledím do dále. Sednu na pomalu probouzející se trávu, vyndám snídani a tvářím se vyrovnaně. Kamarád Slunce mi kyne, to je kurňa paráda. Co jsem tím chtěl říct? Snad jen, že se baterky dají dobít i na kopečkách Krušných hor a člověk by měl poctit svou přítomností také domácí kopce.

Blahouš „Smrtihlav“

Pootevření skal

25.-28.3.10

Broněk Bandas

Poslední březnový víkend se blížil a s ním i pravidelné Otvírání skal Horoklubu Chomutov. Teplé jarní dny slibovaly parádní polezení. Celý natěšený jsem se už ve čtvrtek vypařil po anglicku z práce a „na rozlezení“ jsme s Peťulou Šiškou a Broníkem vyrazili do Perštejna. S námi Letoš a Nikol. Byl krásný jarní den a vyhřátá skála se s námi úplně mazlila. Letoš ani nečekal, až se ho jaro zeptá, co dělal v zimě a rovnou se pustil do řady linií začínající Mosteckou variantou a končící Sokolí, všechny v 6. stupni obtížnosti. Se slovy : „...když začneme na jaře šestkama, na podzim polezeme osmy..“, zmizel s Nikol nad převisem. Peťula Šiška si (mně) vybrala Fugasův přelud. Prý dobře uvidí na Broníka, který si pod převisem v písku dělal bábovičky. Měl jsem pocit, že jsem zase tolik v zimě nedělal a jaro mě trochu zaskočilo v nedbalkách, ale co bych pro svojí partnerku neudělal.

Velmi kulantně bych svůj výkon zhodnotil jako „drhlo to, ale stálo to za to“. Po několika letech, kdy vyšlo nadarmo mé snažení o udělení Horezdaru v Perštejně (viz. Mantana 1/2007), se totiž stalo neuvěřitelné. Díky tomu, že si spousta lezců ze skal v Perštejně udělala cvičnou stěnu v přírodě a nedolézá k vrcholovým knihám, jsem u borovice objevil vrcholovku bez Horezdaru! Ruce jsem měl tak natklé, že jsem sotva udržel tužku, ale 25.3. Horezdar v Perštejně mně vážně udělal radost. Šiška nelenila a hned si pro něj taky dolezla.

Pod masív se trousili další lezci, taky na Skalách bylo docela plno. Přijela druhá (osmdesátí decibelová) Šiša Deivi s Tomášem a hned začali lézt vedle nás.

Dorazil i Pavel Bohuněk, který si v krámě koupil jednoho lahváče. Letoš s Šiškou mu ho hbitě vypili a ještě se mu celou dobu smáli, jak vůbec může přijít s jedním lahváčem pod skály, když je takové teplo. Pavel šel lézt nějakou osmu. Jestli platí Letošova teorie s rozlezením na jaře, jsem zvědavý, co poleze na podzim. Zatímco pivem nám Pavel udělal radost, zpráva, s kterou přišel, tak pozitivní nebyla. Na víkend se výrazně zkaší počasí a na Otvírání skal na Polínský vrch zvaný Polínko stejně nikdo nepřijede, protože zatím každý s kým mluvil, to odřekl. To byla docela jobovka. Už vloni přijeli na Otvírání skal na Kozelku jen Pavel s Blahoušem a Petr z Kadaně, a tak nám trochu zatrnulo. Rozdělalí jsme oheň, pekli buřty, udili Deivinu s Tomášem lezoucí nahoře nad námi (využené lano prý vydrží víc) a mudrovali, že Otvírání skal je asi další akce, která bude pro nezáměr členů zrušena.

V pátek dopoledne nic nenasvědčovalo zhoršování počasí. Sluníčko se překonávalo, tak jsem zcela mimořádně potichu po anglicku zmizel z práce a za chvíli jsme s Šiškou a Broníkem valili na Svatošské skály. Jaro je na Svatošky asi nejlepší čas. Málo pokřikujících turistů a vodáků a skála vyhřátá a suchá. Na parkovišti se k nám přidal Tommy. Procházkou a nakonec přes pohupující se most jsme

asi za půl hodiny dorazili ke skalám. Původně jsme chtěli lézt ve třech, aby jeden mohl hlídat Broníka, ale osamocený lezec pod Nevěstou změnil poměr lezců a Zbyněk zmizel s „vypůjčeným“ Tommym v cestě Taktička. My s Šiškou jsme také zamířili pod Zámek, protože tam je krásný plácek pro našeho Cvrčka a lezli jsme poblíž něj známé cesty jako Muší nebo Bezejmenná. K našemu velkému překvapení na Svatoškách sportovní lezci taky na Horezdaru nehrají, a tak se nám povedlo udělat Horám zdar v Bezejmenné. Lezení s Broníkem za zády se nám později málem tragicky nevyplatilo. Jedna lezecká dvojka vedle nás utrhla po zimě uvolněný šutrák. Kámen dopadl za Broníka, rozstříkl se na tři kusy a přeletěl odrazem nad hrajícím si Cvrčkem a jeden kus mu do tváře vyškrábl krvavou stopu. Klučík plakal a chtěl nám vynadat, ale pak objevil plochý šikmý kámen a začal se po něm klouzat po zedečku a zapomněl na škrábanec i na nás. Začalo se ochlazovat a zvedl se docela vítr, příhoda s kamenem nám taky ještě ležela v hlavě, ale Tommy nás navnadil, že by možná byl ještě jeden Horezdar ve „Frantovce“. Dohodli jsme se, že to bude poslední cesta, protože počasí se rapidně kazilo. Na vrcholu jsem dobral Šišku, skutečně jsme si popřáli Horám zdar a já běžel dolů hlídat Cvrčka. Tommy lezl, Šiška jistila a najednou se vítr hoodně zesílil, vzduchem začalo létat listí a větvičky a já slyšel seshora docela zoufalý křik, že je to za chvíli odfoukne. Broník si poprvé SÁM zalezl do kočárku a já začal ho-

rečně balit. Za chvíli jsme byli na cestě k autům, ale vypadalo to, že počasí jen strašilo. Nestrašilo. Jen nám dalo krátkou pauzu, než se přihnala studená fronta. Vydatně promoklí a zmrzli jsme už v autě konstatovali, že to byl nakonec přeci jen krásný den, všechno dobře dopadlo, ale z Otvírání skal skutečně nic nebude. Silný déšť, za kterého jsme se vrátili domů, hovořil jasně.

Sobota byla studená a nevlídná a nevím o nikom, kdo by na Otvírání jel. Ani v neděli nebylo tak krásné počasí jako v týdnu, ale.... možná na krátký výlet by to bylo. Zamířili jsme na Mostecký Špičák. Skála tam rychle osychá a do horních partií svítí slunce. K nám se přidala Deivi, Tomáš, Jakub, Karolína a z Varů jel Tommy. Jakub se vyťasil úplně novou sadou expresek s drátěným zámkem a nejen díky novému matroši se na lezení ohromně těšil. Trochu foukalo a teplo taky nijak zvláštní nebylo, ale načasovali jsme to na Broníkovo spací část dne, aby nemrzl a hned se dali do lezení čtyřek a pětěk v pravé části stěny. Pod stromy bylo chladno, ale nefoukalo, do stěny svítlo sluníčko, ale foukalo. Kdybych to měl nějak zhodnotit – docela dobrý lezení. Plotny měly přesně tu pravou adhezi, lezení na Špičáku místy připomíná Sluneční plotny v Arcu. Chvilku to trvá, než si člověk zvykne. Po jednom obzvlášť povedeném rajbasu Tommy řekl, že „vloni se mnou ještě lezl rád“ a odešel lézt s Jakubem, protože Jakubova choť prohlásila, že má splněný plán a šla hlídat houpací síť.

Nevím, jestli si od toho Tommy sliboval nějaké zlepšení. Nám ostatním se nová lezecká dvojka postarala na delší dobu o drsnou, lezeckou zábavu. Kluci šli úplně doprava na pohodovou, položenou a příjemně dlouhou cestu za 4+. Jakub přešel nástupovou, mírně vytlačující pasáž, cvakl první nýt a začal v cestě hledat těžké místo. Jinak si totiž neumím

vysvětlit, proč se po několika minutách nechal spustit k nástupu a na místo prvolezce se posunul Tommy. Také on překonal tu jedinou čtyřkovou pasáž v cestě, došel k nýtu a po několika minutách nadšeného halekání nás ostatních z cesty vycouval. Rejpání do kluků (šestkových lezců!) nebralo konce. Péťa Šiška byla první, která šla s otazníkem v očích cestu zkusit a v klidu jí vyvedla. Když slanila, tvářila se velmi vážně a jen tak kamarádsky do větru prohlásila, že tam byl opravdu těžkej krok. Její vážnost nás pobavila víc, než nějaký vtípek. To Karolína, Jakubova choť, ochotně „dala gól do vlastní brány“ a se slovy: „Tak já si tu těžkou čtyřku ještě dám“ se šla navázat na lano a ostentativně zívajíc cestu přešla. Jo, jo, Kubo, kdybys tohle věděl tenkrát, když jsi říkal ANO..... Broník se probudil a hrál si s Jakubovo novými expreskami a my se pomalu chystali

k odchodu, když na Špičák dorazila Hanka s Honzou, kteří sem utekli z Jedláku před silným větrem. To už se pod skálami sešla třetina dospělácké činné části oddílu a všichni jsme se shodli na tom, že i když to není Otevření skal, aspoň název **Pootevření** si toto setkání lezců Horoklubu Chomutov ve větrnou neděli 28. března na Mosteckém Špičáku zaslouží.

A Polínský vrch? Neodolal touze Horoklubáků opustit zatuchlou atmosféru tělocvičny a otevřel nám svou půlkruhovou náruč na Boží hod velikonoční. Jířa konečně vyvezl rodinu, přibral pár mládežníků, my s Šiškou nabalili Broníka jak pumpu a vydali jsme se tu lezeckou sezónu dootevřít. Na Polínko jsme dorazili v poledne (Broníkův spací čas – náhoda) a bez dlouhého váhání se pustili do krátkých cest na pravé straně. Šiška bez Broníka byla jak utržená z řetězu a na prvním konci se vrhla do cest jako Dušičková, Gambrinus, Stan v pohybu nebo Blue Berry Hill. Pak si našla v průvodci nějakou

čtyřku s velkým převisem a až jsme jí konečně oba vylezli TR, utahaní jak koťata, přišla mně radostně oznámit, že nějak to 6+ přehlídla. Pak šla probudit našeho Cvrčka, který spal tak dlouho, až nám to bylo podezřelé. Broníka se ale ujala chůva Jířa, který pod 15,5 stupně Celsia neleze a my jsme ještě zvládli vedle Marušky, Martina, Tomáše a Lucky vylézt celkem jedenáct cest.

Natěšená úspěšným zahájením lezecké sezóny se ještě večer pokusila Šiška probudit našeho Prcka, ale to už je jiný příběh a v literatuře byl již popsán pod názvem Waterloo.

P.S. Asi každý lezec měl někdy po nezdaru nebo únavné akci chuť prodat lezecký matroš. Není potvrzeno, jestli to způsobil pán s německým jménem schovávající lidem věci nebo ta „těžká čtyřka“, faktem ale je, že po odchodu Jakuba a Karolíny zůstal na stromě pod skálou zavěšený úhledný náhrdelník krásných, nových drátěnek. K velké škodolibé radosti spolulezců.

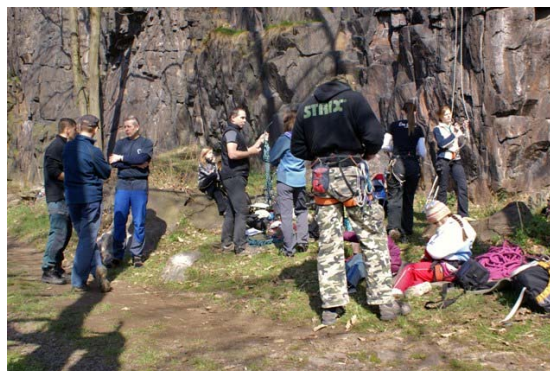
Jarního Pootevření sezóny 2010 se zúčastnili : Broněk, Péťa Šiška a Broník Bandasovi, Deivina Šiša a Tomáš Bubeník, Pavel Bohuněk, Jakub a Karolína Tichých, Tommy Jindra, Nikol Vicherová, Letoš Leoš Dvořáček, Hanka Hefnerová s Barčou, Honza Unger, Jířa, Mária a Fíla Šťastných, Martin Jech, Tomáš Hyksa a Lucka Lamparová.

Broněk

Jarní metodika

V sobotu 17.dubna proběhla v Perštejně tradiční jarní metodika. Na článek se můžete těšit v příštím čísle. Zatím se podívejte na fotky z vydařené akce.

Po pěkné tuhé zimě, která nás v mnoha ohledech překvapila, jsme opět naplánovali výpravu do hor. I přes nevydařené pokusy dostat se někam za hranice se nám opět naskytla příležitost podniknout extrémní výlet. Já a spolupracovník z Mostu Martin a náš bývalý učitel Honza ze záchrannářské školy jsme měli v kalendářích zarezervované tyto dny 10., 11., 12. března.

10.3. - To ráno jsem ještě zařizoval vypůjčení sněžnic, pro které jsem musel jet k Pájovi do práce. Kolem 14. hodiny jsem vyrážel pro Martina do Mostu, abychom jako posledního člena vyzvedli Honzu v Teplicích. V původním plánu bylo vylézt na Grossvenediger. U Honzy doma jsme listovali v mapách. Při nejistém počasí volba padla na Hochkönig. Touha někam vyrazit byla tak silná, že jsme chtěli jet skoro za každého počasí.

Po probdělé noci se ráno ocitáme v městečku, Mühlbach am Hochkönig u hotelu Arthur haus, kde ještě dospáváme v autě, ale jak auto chladne, tak nás to nutí vstávat. Balíme matroš a v 06.30 vyrážíme. Teplota je kolem -7°C a sluníčko občas vystrkuje své paprsky. Stoupáme vzhůru po turistické stezce a později míváme zavřené stavení a noříme se do bílého království. Traverzujeme vyčnívající skalky, docela

nízko a tím ztrácíme výšku, což nám zabralo spoustu času. Postup ve sněžnicích je sice příjemný, ale ne tak rychlý. Jdeme po skialpové trase na dně údolí. Překonáváme obrovské muldy. Za námi se řítí skupinka osmi skialpinistů. Údolím stoupáme dál a čas letí, často odpočíváme a fotíme nabízející se scenérii.

Po několika hodinách chůze ve sněžnicích se ocitáme v kotlině, kde kolem nás jsou zasněžené vrcholky hor. Cesta vede po levé ruce, stále na dně údolí. Je to nekonečný. Začínáme uvažovat, kde složíme hlavu. Náš plán vylézt až na vrchol Hochkönigu, kde je chata s Winterraumem a tam

prespat, se zdá být nedosažitelný. Stále pokračujeme na dně údolí a sledujeme mapu, která nás má dovést, nebo alespoň přiblížit k chatě. Podle mapy máme odbočovat mírně vlevo, ale před námi se otevřel takový zasněžený skalní stupeň, kde byli zasněžené tyčky ukazující směr letní cesty. Ze sněžnic přezouváme na mačky. Honza jde první a prozkoumává terén. Hodiny už pokročily a všichni jsme nervózní. Přelézáme jedno exponované místo a ocitáme se na plató. Chata nikde! Pro nízkou oblačnost nevidíme ani vrchol. Ještě chvíli se snažíme hledat chatu, ale pak usuzujeme, že bude lepší začít hledat místo pro bivak. Je 16.30.

V závětrném místě nacházíme hloubku sněhu přes sondy, přes 2 metry. Pomocí lopat začínáme hloubit záhrab. Záhrab je hotový kolem 19. hodiny, kdy už je dávno tma a teplota klesá k -15, - 20°C na větru. Jsme ve výšce cca 2 800 m. n. m. Pro mnohé účastníky (mě a Martina) je to první nouzový bivak v životě. Záhrab je sice malý, ale vaříme čaj a poté v polosedě usínáme. (Foto č. 2)

12.3. - Ráno už nefouká tolik vítr, zato je mlha. Na vrchol už se nikomu nechce, a tak začínáme sestupovat. Exponovanému místu jsme se vyhnuli a docházíme k uschovaným sněžnicím. Ještě tvoříme pár fotek a vracíme se k autu. (Foto č. 3 a 4)

Vrcholu jsme sice nedosáhli, ale zážitek a touha po výpravě v horách byla uspokojena.

Ludva

Metodický kec – hec

? Proč je obrovský rozdíl a daleko horší pád na ferratě od pádu horolezce na laně? ?

- při nepoužití ferratické brzdy (setu) by došlo k veliké rázové síle (náraz na páteř a klouby), ale také k velikému pádovému faktoru – až 6 (hrozí přetržení lanové smyčky nebo prasknutí karabiny), dále při nepoužití kombinovaného úvazku (nebo provázaného hrudního) může být pád zastaven v pozici lezce hlavou a zády dolů (hrozí úraz hlavy a páteře) – nepadá se do volna, ale první se skály dotknou nohy !!
- Vzorec pro výpočet pádového faktoru: $f = \frac{h \text{ [délka pádu]}}{l \text{ [činná délka lana]}}$
- Výpočet pádového faktoru na ferratě pak je :
 - délka pádu $h = 7\text{m}$
 - činná délka lana $l = 1\text{m}$
 - pádový faktor $f = 7 / 1 = 7 \text{ !!!}$
- Příklad A - pád 1m nad jisticím bodem ferraty při použití statické smyčky pro spojení sedacího úvazku s karabinou.
 - délka pádu $h = 2\text{m}$
 - činná délka statického lana $l = 1\text{m}$
 - pádový faktor $f = 2 / 1 = 2$
 - síla působící na lezce 18kN !!!!

Když jsem v roce 1951 odešel z Prahy do Mariánských lázní, a tím se částečně rozloučil se Šárkou, Černolicemi, Srbskem, Vraními skalami, Turnovskem a Jičínkem, hledal jsem v novém pracovním působišti i nové možnosti cvičných skal. Cestou z vlaku jsem pozorně prohlížel skalky v údolí kolem Stříbra, Svojšína, až skoro k Plané, ale po bližším ohledání příští neděli jsem nenašel nic, co by se mohlo podobat cvičné skále. Další neděle jsem procházel okolí Mariánských Lázní marně. Vypravil jsem se tedy směrem na Karlovy Vary. Kolem Bečova byly již skály lepší, ale stále nic kompaktního a zajímavého. Nechtěl jsem se spokojit jen s lezením dvakrát do roka ve Vysokých Tatrách bez stálého tréningu. Jednoho dne, bylo již pozdě na podzim 1951, potkal jsem v Mariánských Lázních PhMr Karla Havelku, starého známého ze Suchých skal, kam jsme za války tak často jezdili. Přesídlil také z Prahy do pohraničí. Tímto setkáním to začalo. Věděl o skalách, a tak jsem se jednu krásnou jarní neděli roku 1952 vypravil vlakem ke Karlovým Varům. Jednu stanici před Vary, v Doubí jsem vystoupil a šel jsem do údolí řeky Ohře směrem

na Pionýrské n. Ohří. Krásnou údolní cestou proti proudu jsem šel asi 35 minut, až jsem došel k osaměle stojícímu stavení. Skály, které po celou dobu cesty nejsou vidět, se náhle objeví v celé své kráse na druhé straně řeky. Složením se podobají Suchým skalám. Hlavní masiv má krásnou kolmou stěnu asi 40 m vysokou. Od hlavního masivu směrem na jih se tyčí samostatné skály, které končí čtyřhrannou věží, rovněž asi 40 m vysokou, přímo nad řekou Ohří, přes kterou vede z druhé strany od cesty visutý most. Údolí je romantické.

Skály jsem tedy měl, ale byl jsem sám. PhMr Karel Havelka „přesedlal“ na golf a o skalách nechtěl již nic slyšet. Začal jsem tedy hledat, přemlouvat známé, až jsem našel partnera v Jiřím Dvořáčkovi, sochaři z Mariánských Lázní. Ještě nikdy nelezl, ale nadšení měl. Pomalu jsem ho cvičil. Začali jsme prohlížet skály a ptát se místních lidí, kteří tam zabloudili jako rybáři, nebo houbaři, po historii skal. Jmenují se Svatošovské skály (dříve Hans Heiling Felsen) a podle dávné historie představují zkamenělou svatbu. Hlavní krásná věž představuje nevěstu. Před válkou a za války, jak jsem se dozvěděl od starého hajného, na skalách lezli místní Němci, kteří v nedalekém Lokti měli silnou alpinistickou skupinu. Lezli jednak na Svatošovských skalách, jednak na osamělých věžích, které se ojediněle vyskytují v celém údolí řeky Ohře až k Lokti, kde přímo u města je opět kompaktnější seskupení skal.

Němci zanechali v „Hans Heilingu“ celkem tři skobované cesty. Jednu na osamělou věž, která má představovat zkamenělého Hans Heilinga a která stojí trochu v ústraní, jednu cestu na Nevěstu, avšak jen z předskalí, čili z poloviny věže, a konečně krátký průstup pravou stranou stěny hlavního masivu. Lezecky skýtají skály velmi zajímavý terén i pro lezecky vyspělé horolezce.

S nováčkem Jirkou jsme tedy jezdili na skály neděli co neděli, počínaje jarem 1952. Se správcem blízkého pionýrského tábora jsme si vyjednali nocleh, takže bylo na skály možno jezdit již v sobotu. Když jsme skály poznali a přelezli staré německé cesty, začali jsme přemýšlet o cestách nových. Našli jsme si kováře, který začal pilně kouti skoby a kruhy, jako kdysi ve Steyermarku, odkud pochází; nová éra na Svatošovských skalách začala. Na hlavním masivu jsme

Nevěsta

udělali nový průstup levou stěnou a ke staré německé cestě nástupovou variantu. Potom jsme přešli na úžasně hrdě se vypínající Nevěstu, s kterou byla větší práce. Přímo odspodu jsme provedli průstup západním komínem, který v polovici věže končí stropem. Odtud bylo nutno se vyšvihnout na hladké břicho, které končí spárou; tak je možno dolézt na předskalí, odkudž jsme dále vystupovali severní stěnou na severní hranu a odtud na vrchol. Stupeň těžkosti VI. až VII. Vloni jsme provedli nový výstup na Nevěstu, a to jižní kolmou stěnou přímo od visutého mostu. Tento průstup je jeden z nejzajímavějších a prozatím nejtěžších. Stupeň těžkosti VII. Pak jsme udělali ještě dvě další skobové cesty. Další čekají. Tak jsme s Jirkou sami po dva roky na těchto krásných a romantických skalách hospodařili. Tloukli jsme výhradně jen pěkně červeným miniem natřené skoby, aby byly z dálky viditelné a více vábily nováčky, které jsme v neutuchající naději stále marně čekali. Pokud nám vadila nějaká ta všetečná břízka, vyrostlá přímo ve stěně, tak jsme ji také odstraňovali a tím skály čistili, poněvadž jsme je chtěli mít v pořádku až do doby, kdy se na skalách rozezvučí více veselých hlasů. To se stalo letos na jaře. Přes špatné letošní počasí jezdí pravidelně každou sobotu z Mariánských lázní horolezecký oddíl TJ Slovan, ustavený v dubnu t. r. a sestávající z 15 členů. Kupodivu se o tento sport v našem kraji zajímají i ženy, což jistě velmi potěší naši ministryni sportu Blážu Karasovou. V oddílu máme 6 nadšených děvčat, z nichž mnohé se vůbec nedají zahanbit zdatnějšími muži. Nadšení je takové, že provádíme i jednou v týdnu tzv. kondiční cvičení, sestávající z běhu a chůze v kopcovitém terénu mariánskolázeňském, vytahování na rukou na větvích stromů atd. Jednu neděli se také u nás přihlásil i Turnovák Zdeněk Wiener, který si z blízké posádky jednoho dne udělal náhodný výlet ke skalám. Ke své radosti spatřil na stěnách pěkně se červenající skoby a kruhy a již se mu přestalo tak stýskat po skalách doma. Chodí ke skalám každou neděli, jak mu to jen dovolí vojenská služba a je mezi námi srdečně vítaným hostem, jako bude každý, kdo nás navštíví. Zve-me všechny horolezce, kteří chtějí poznat nové cvičné skály, velmi srdečně. O nocleh pro každý počet návštěvníků je dobře postaráno.

Ing. Miroslav Chytil

Tak toliko ze vzpomínek Miroslava Chytila z počátků jeho působení na Karlovarsku. Tento článek byl otištěn v prvním ročníku časopisu Horolezec v září 1955.

Takřka 60 let! Celá jedna generace. A skály dál stojí nehnutě nad řekou. Jen názvy se pomalu mění: Hans Heiling Felsen – Svatošovské skály – Svatošské skály

Co se dál změnilo? Několik málo cest po Němcích přesáhlo za 60 let magickou stovku. Do dále se již nečervenají kruhy a skoby natřené červeným miniem, nýbrž skála je spoutána řetízky blyštivých nýtů. Na Svatoše je již po dlouhá léta zákaz lezení.... A kdoví, zda právě na něj nevedla první cesta?! A co už ty naše skály vyslechly jazyků – němčina, čeština, nyní ruština.....

A skály dál nehnutě stojí nad řekou!

Párek

Vyhodnocení největšího Škodiče Horoklubu Chomutov za rok 2009

Jířa Šťastný

Jak už se stalo tradicí, i letos jsme na valné hromadě vyhodnocovali soutěž o největšího „Škodiče klubu“. Vyplněné formuláře bylo nutné letos odevzdat nejpozději na únorové schůzi, aby-chom je mohli na březnové schůzi vyhodnotit. Celkem jsme obdrželi zpět 12 dotazníků, což je o čtyři méně, než vloni. K vyhodnocení těch nejlepších jsme chtěli použít stejně jako vloni jednotlivé dílčí kategorie (počet cest na písku, na skále, v horách, nejtěžší cesta na písku, skále, v horách atd.), ale díky Svinčovo analýze tohoto způsobu vyhodnocení jsme se nakonec vrátili ke staré dobré bodovací tabulce, která asi nejlépe postihuje skoro všechny kategorie lezení.

První místo v celkovém pořadí obsadil s obrovským náskokem Pavel Bohuněk se ziskem

15107 bodů za 551 vylezených cest, čímž již potřetí za sebou získal titul největšího škodiče roku. Na druhém místě se umístil Jířa Šťastný se ziskem 5473 bodů za 227 vylezených cest. Třetí místo v celkovém pořadí a zároveň první místo mezi ženami obsadila Hanka Hefnerová, která získala 4589 bodů za 339 vylezených cest. Na třetím místě mezi muži se umístil Broněk Bandas se ziskem 3237 bodů za 237 vylezených cest. V kategorii žen se na druhém místě umístila Deivina Šišovská se ziskem 2730 bodů za 262 vylezených cest, (šesté místo v celkovém pořadí) a bronzovou příčku obsadila Petra Šišovská se ziskem 2515 bodů za 305 vylezených cest (osmé místo v celkovém pořadí). Škoda, že si LeToš nespočítal body, protože by asi dosáhl na některou z předních příček v pořadí.

				Celkem		Nejlepší výstupy		
		Jméno	Příjmení	cest	bodů	Písek	Skála	Hory
1	1	Pavel	Bohuněk	551	15107	IXb OS, 2x IXa OS	2x 7a+ OS	8 OS, 8A0 na Cimur Grande
2	2	Jířa	Šťastný	227	5473	VIIIa Rájec	7a FLASH Kalymnos	6b OS Monte Casale
3	1	Hanka	Hefnerová	339	4589	VIIc OS v Labáku	6c+ PP Sardinie	6- v Kaiseru s Pájou
4	3	Broněk	Bandas	237	3237	VIIb na Křížáku	6+ na Kozelce	(6a na Parete Zebrata)
5	4	Tomáš	Jindra	216	3091	VIIa OS Rájec	6c RP La Gola	6+ FLASH RaxAlpen
6	2	Deivina	Šišovská	262	2730	VIIb Bělá, VIIa	6b Osp, 6a Arco	7- v Totes gebirge
7	5	Milan	Svinařík	264	2619	VIIc OS Sattelberg	7 RP PRV Orasín	
8	3	Petra	Šišovská	305	2515	VIIb Tisá	6a+ v Lomaso	
9	6	Martin	Jech	136	1859		7-/7 La Gola	6+, 2x6 RaxAlpen
10	7	Blahoš	Kluc	210	1847	7- RP v Polsku	6+ v Kotvině	3 solo na Jahňací štít
11	4	Maruška	Šťastná	46	773	(Starý Hřib na 2.)	3x 6a+ OS Kalymnos	
12	8	Leoš	Dvořáček	319	0	VIIc Starostová	8 RP SOLO Orasín	Presanella NW 55°/450 m

Nejlepší tři v každé kategorii dostali dárkové poukazy na nákup v prodejnách sítě HUDY sport ve výši 1500 Kč, 1000 Kč a 500 Kč. Poukazem ve výši 500,- Kč byl také odměněn Bohouš Dvořák za práci s mládeží a Martin Jech jako nejlepší nováček, který ve svých třinácti letech dokázal během své první lezecké sezóny obsadit deváté místo v celkovém pořadí (zřejmě nějaký dobrý oddíl :o).

Doufám, že v příštím roce se nám vrátí více vyplněných formulářů, protože jinak si budeme muset jako výbor klubu myslet, že kromě nás už v klubu skoro nikdo neleze.

Jířa

Osamělá věž se nalézá ve spodní části Prunéřovského údolí na jeho levém břehu ve skupině tzv. Osamělých skal. Jako jedna z mála skal v Prunéřovském údolí se nalézá poměrně blízko silničky vinoucí se údolím a lze o ní tudíž říci, že je vcelku dobře přístupná. Nicméně vystupuje z velmi příkrého a nepřístupného svahu. Samotná věžka se nalézá v nadm. výšce 430 m.

Většina skal v Prunéřovském údolí, snad vyjma Mnicha, byla lezecky objevena a zhodnocena teprve v nedávné minulosti. Rovněž tak Osamělá věž. Ač je pravděpodobné, že Starou cestou bylo v minulosti již vrcholu dosaženo, tak poprvé podrobněji věž popsal, pojmenoval a posléze i zhodnotil Pavel Suchopárek v roce 1999. V téže roce zde zakládá i vrcholovou knihu.

Tím, že věžka vystupuje z velmi příkrého svahu, je způsoben až neuvěřitelný výškový rozdíl mezi údolní a náhorní stěnou. Údolní stěna dosahuje výšky závratných 35 m náhorní pouze 8 metrů. Věž je poměrně štíhlá, možno říci až špičatá s vrcholem čistým, avšak neprostorným a značně nepohodlným. Výhledy jsou omezené pouze východním směrem na zalesněnou protější část údolí. Okolí věže jest značně divoké s mnoha dalšími rozeklanými skalními útvary.

Co se stabilního jištění týče, věž je z tohoto pohledu panenská a nenachází se zde ani žádné vrcholové jistící prostředky. Poprvé se věž objevuje v průvodci Krušné hory, Střední Poohří a České středohoří vydaném v roce 1999. V tu dobu vedou k vrcholu tři cesty a stav je do dnešního dne nezměněn.

Nejsnazší cestou k vrcholu je samozřejmě Stará cesta, jež vede ze sedélka z náhoří k vrcholu po šikmých ukloněných policích. Zřejmě nejhezčí cestou je Bonsai cesta za 3+. Cesta vede úzkou náhorní stěnou a její název je odvozen od borovic připomínajících bonsaje živořící v úzkých spárách v této náhorní stěně. Od roku 1999 (tedy za více než 10 let) má tato cesta 14 přelezů, dokonce více než stará cesta. A konečně nejdelší cestou je Vitalinie vedoucí zhruba středem údolní stěny. Tento skvost má naopak do dnešního dne pouze tři přeazy.

Počet zápisů kolísá od jedno zápisu do pěti zápisů za rok. V posledních čtyřech letech se však ustálil na jednom zápise ročně – horezdaru. Nejvyšší návštěvnost zaznamenala věž v roce 2005 s pěti návštěvami.

V horezdarech na věži hraje prim bezkonkurenčně L. Dvořáček se šesti horezdary od roku 1999, z toho dvakrát s L. Kostkou. Čtyři horezdary má na kontě P.

Suchopárek a po jednom P. Hozák a L. Dostrašil.

OSAMĚLÁ VĚŽ – POPISY CEST

- 1) **Vitalinie 5+**; Pavel Suchopárek, Petr Suchopárek, 5.8.1999. Cesta vede zhruba středem údolní stěny. Koutkem a přes stupně na balkon pod přev. stěnu se spárou. Stěnou pomocí spáry, výše přes stupně n.v.
- 2) **Stará cesta - sestupová 2.**
- 3) **Bonsai cesta 3+**; Pavel Suchopárek, 26.7.1999. Stř. náhor. stěny, výše vpr. na hranu a po ní n.v.

Čima u Brné

Pozor – na Čimě v CHKO České středohoří je do 30.6.2010 zákaz lezení z důvodu hnízdění Sokola stěhovavého.

Před rokem 1950 byla populace sokolů v tehdejší Československu poměrně silná. Jeho rozšíření bylo limitováno pouze výskytem vhodných hnízdišť. Pak ale došlo k prudkému úbytku z důvodu nadměrného používání pesticidů a v 70. letech 20. století nebylo při ornitologickém mapování zaznamenáno žádné hnízdění. Tento stav přetrvával až do let osmdesátých, kdy se začaly objevovat pokusy o zahnízdění. V letech 2001-2003 byl počet hnízdících sokolů v České republice odhadnut na 20-25 párů, což skutečně není mnoho. Dovolueme tomuto nádhernému dravci vrátit se zpět do Čech.

Svatošské skály

Správa CHKO Slavkovský les vydala nové rozhodnutí, kterým uděluje souhlas s lezením na území Národní přírodní památky Svatošské skály. Toto rozhodnutí platí až do konce roku 2015 a nahrazuje povolení z roku 2009, které bylo v důsledku administrativní chyby orgánu ochrany přírody vydáno pouze na dva roky. Podmínky, za kterých lze na Svatošských skalách lézt, zůstávají beze změny, tj.: možnost celoročního lezení, sestup ze skal pouze slaňováním, zákaz poškozování povrchu skal (zákaz zatlukání nových skob a zimního lezení v mačkách) a vegetace, zákaz prvovýstupů, zákaz bivakování a rozdělávání ohňů. Součástí podmínek, za kterých lze na Svatošských skalách lézt, je také závazek ČHS starat se o přístupové cesty, zajišťovat terén proti erozi a na konci sezóny zajistit úklid oblasti.

Goethova skalka

Obnovené povolení lezení na Goethově skalce v Karlovarském kraji

Od 31.3. 2010 je opět povoleno lezení v oblasti Přírodní památky Goethova skalka v Karlovarském kraji. Povolení je platné do 31.12. 2020 a vztahuje se na všechny horolezce, tj. i na ty, kteří nemají průkazku ČHS či jiného horolezeckého svazu. Při lezení je třeba chovat se šetrně k příro-

dě a dodržovat Pravidla lezení ve skalních oblastech ČR. Akce pro více jak 20 osob je nutno hlásit odboru životního prostředí a zemědělství KÚ Karlovarského kraje. O lokalitu se stará Alpin Club Aš.

Goethova skalka byla vyhlášena přírodní památkou v roce 1972 na rozloze 2,56 ha. Tato přírodní památka se nachází v oblasti přírodního parku Halštrov, na okraji lesa, jež je součástí pohoří Smrčiny. V místech vedoucích k vyhlídce ze skal je umístěna pamětní deska, připomínající zdejší pobyt básníka J.W. Goetha. Přírodní památku tvoří skalní útvar 400 m dlouhý a 10 m široký. Skalní stěna dosahuje výšky 3 až 15 m. Ve skalní stěně je řada prasklin, které rozdělují skálu na několik menších skalek. Skálu tvoří šedavý a bílý křemen a patří k jednomu z mála křemenným valům v jinak žulovém tělese u nás. Skalka se zvedá téměř svisle vzhůru a její nejvyšší bod je Goethův vrch. Oblastí přírodní památky Goethova skalka byla vyznačena naučná stezka Goethova skalka.

Orasín

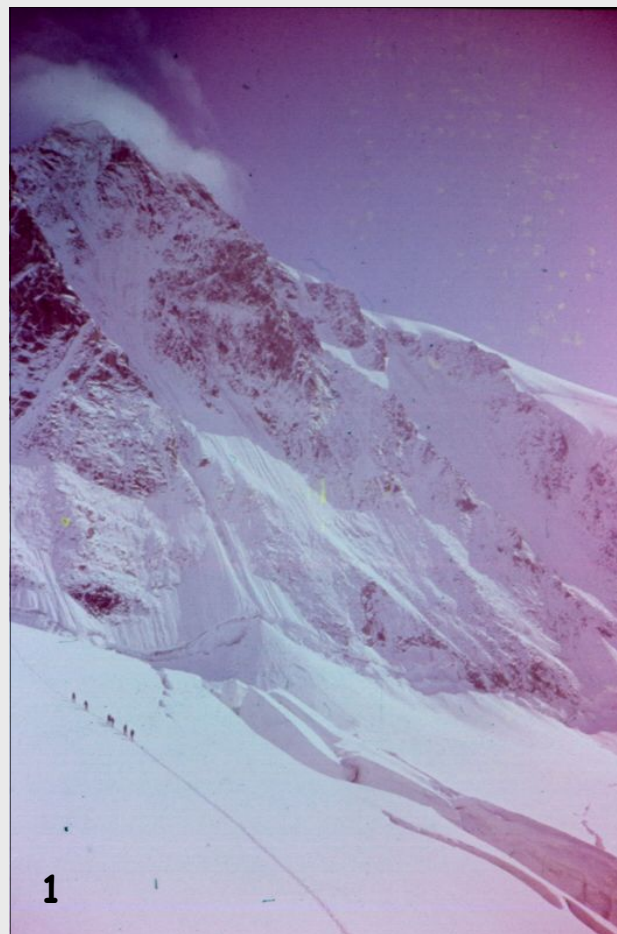
Po dlouhých a dlouhých letech bude zkušebně zpřístupněno od začátku června do konce září Telšské údolí nad Jirkovem pro pěší a cyklisty. Velice to zpříjemní a ulehčí přístup ke skalám v telšském údolí a zejména pak k jedněm z nejkrásnějších skal v regionu - orasínským skalám. Celé nádherné údolí Bělé hermeticky uzavřelo Povodí Ohře z důvodu ochrany vod zadržovaných v jirkovské přehradní nádrži i hráze samé. Při průstupu údolím je třeba se chovati obezřetně, dodržovati maximální pořádek (případné odpadky sbírat a odnášet i po neukázněných výletnících, co se neumějí v přírodě chovat), nehlučet a nevrískat (hlučnejší děti zanechat doma, případně jim před vstupem do údolí zalepit hubu leukoplasty), především se nekoupat a nesmáčet smradlavé končetiny v chladivé průzračné vodě (kdo to má pak pít!) a při přechodu hráze opatrně našlapovat a nedupat, aby sypaná hráz příliš netrpěla a případně se nesesypala.

Ale vážně. Chvála Povodí Ohře a zdravému rozumu!

Párek

Okénko do historie oddílu

- 1 - Grossglockner, 1989
- 2 - Tatry Zbojanda - Štěpán Havelka v Motykově cestě na Ostrý Štít, červen 1982
- 3 - Silvestr v Tatrách, 1988, Bohouš

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Květnová schůze se bude konat v pondělí 3.5. od 18.00 v ateliéru p. Suchopárka ve 3.patře SKKS v Chomutově, protože potřebujeme ještě vybrat zbytek fotek na připravovanou výstavu.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové oddílu!

MANTANA ❖ horolezecký občasník ❖ vydává **HOROKLUB** Chomutov ❖ Adresa klubu : HOROKLUB Chomutov, Husova 2806/83, 430 03 CHOMUTOV, tel.474/624068 ❖ e-mail klubu : horoklub@horoklub.cz ❖ e-mail mantany : mantana@horoklub.cz ❖ webové stránky klubu : <http://www.horoklub.cz> ❖ webové stránky metodiky : <http://metodika.horoklub.cz> ❖ sazba : Microsoft Publisher ❖